

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Stephen King
THE CELL

Copyright © 2006 by Stephen King

Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02515-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

STEPHEN KING

MOBILNI TELEFON

Preveo Vladan Stojanović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2019.

Za Ričarda Matersona i Džordža Romera

Id ne podnosi uskraćivanje zadovoljenja. Id uvek oseća napetost zbog nezadovoljenog nagona.

Sigmund Frojd

Ljudska agresivnost je nagoniska. Ljudi nisu razvili nikakve ritualne mehanizme obuzdavanja agresije koji bi osigurali opstanak ljudske vrste. Zbog toga se čovek smatra vrlo opasnom životinjom.

Konrad Lorenc

Čuješ li me sad?

VERIZON

Civilizaciju proguta mrak drugog srednjeg veka i ona pritom ogreznu u krv, što nikoga ne iznenadi, ali se dogodi brzinom koju ne predvideše ni najpesimističniji futuristi. Kao da civilizacija jedva čekaše svoj smak. Prvog oktobra bog stolovaše na nebu, berzovni indeks dostigao je vrednost od 10.140 poena, avioni mahom nisu kasnili (osim onih kojima je polazno ili dolazno odredište bilo Čikago, ali to se moglo očekivati). Dve sedmice kasnije, nebom ponovo ovladahu ptice a trgovanje deonicama beše daleka prošlost. U Noći veštica iz svih svetskih metropola od Njujorka do Moskve dizao se smrad do pustog neba, a od sveta kakav nekad beše ostade tek uspomena.

IMPULS

1

Događaj koji će postati poznat kao Impuls počeo je prvog oktobra u 15:03 po istočnoameričkom vremenu. Taj je naziv, naravno, bio nespretno odabran, ali u roku od deset sati većina naučnika koji su na to mogli ukazati je ili umrla ili poludela. Naziv je ionako bio sporedan; važne su bile posledice.

U tri sata tog popodneva, jedan ne naročito istorijski važan mladić hodao je – skoro veselo poskakujući – prema istoku duž Bojlstonove ulice u Bostonu. Zvao se Klejton Ridel. Na licu je imao izraz neporecivog zadovoljstva, u skladu s njegovim poletnim korakom. U levoj ruci klatila mu se slikarska mapa, jedna od onih s kopčom koje izgledaju poput putnog kofera. Oko prstiju desne ruke omotala mu se trakica male smeđe papirne kese na kojoj je pisalo **drangulije**, ako je kome bilo do čitanja.

U klatećoj kesici kotrljao se mali okrugli predmet. Poklončić, pomislili biste možda – i pogodili. Možda biste pomislili i da je Klejton Ridel mladić koji nekom **drangulijom** želi svečano da obeleži nekakvu malu (a možda i ne tako malu) pobedu. I ponovo biste bili u pravu. Predmet u kesici bio je prilično skup stakleni pritiskač za papir sa sivom maglicom pahuljica maslačka u sredini. Klej ga je kupio na povratku iz hotela *Kopli skver* u mnogo skromniji *Atlantik Avenju in* gde je odseo. Prestrašila ga je cena od devedeset dolara na postolju pritiskača, ali ga je nekako još više prestrašila spoznaja da sada sebi može priuštiti nešto takve vrednosti.

Pružiti kreditnu karticu prodavačici skoro doslovno je iziskivalo hrabrost. Sumnjao je da bi uspeo da kupi pritiskač da je bio za njega; verovatno bi promrmljao nešto kao da se predomislio i šmugnuo iz radnje.

Ali, pritiskač je bio za Šeron. Šeron voli takve stvari, a još voli i njega – *rintam za tebe, mili*, rekla je uoči njegovog odlaska u Boston. S obzirom na sranja koja su priredili jedno drugom u protekloj godini, to ga je dirnulo. A sad on želi da dirne nju, ako je to još moguće. Pritiskač je bio sitnica (**drangulija**), ali bio je siguran da će joj se silno svideti ta krhka siva izmaglica u sredini stakla, poput džepne magle.

2

Klejovu pažnju privuče škripa sladoledžijskog kombija parkiranog preko puta hotela *For sizons* (još luksuznijeg od *Kopli skvera*), tik uz gradski park koji se protezao dvestotinak metara na ovoj strani Bojlstonove ulice. Reči MISTER SOFTI bile su ispisane duginim bojama iznad dva rasplesana korneta. Tri učenika odložila su torbe na pločnik, nagurala se oko otvora i čekala svoje ledene poslastice. Iza njih stajala je žena u poslovnom odelu s pudlicom na uzici i dve tinejdžerke u nisko spuštenim farmerkama, s ajpodima i slušalicama koje su im trenutno visile oko vrata kako bi mogle da se došaptavaju – ozbiljno, bez kikotanja.

Klej stade iza njih i pretvori dotadašnju grupicu u mali red. Svojoj ženi, s kojom privremeno ne živi, kupio je poklon; na putu ka kući svratiće u *Komiks suprim* i sinu kupiti novi broj *Spajdermena*; pa može valjda i sebe nečim počastiti. Umirao je od želje da javi Šeron dobru vest, ali neće moći da dođe do nje dok se ona ne vrati kući, oko tri i četrdeset pet. Zadržaće se u hotelu dok se ne čuje s njom, uglavnom nestrpljivo hodajući po skućenom hotelskom sobičku i gledajući u svoju zaključanu mapu. U međuvremenu, sladoledžija je prihvatljiva zanimacija.

Prodavac posluži tri klinca koja su stajala ispred tezge: dade im dve sladoledne čokoladice i orijašku kupu sladoleda od čokolade i vanile za rasipnika u sredini koji je očigledno častio svu trojicu. Dok je on nespretno izvlačio zgužvanu pregršt dolarskih novčanica iz džepa svojih moderno vrećastih farmerki, ona žena u poslovnom odelu i s pudlicom, uroni ruku u torbicu i izvadi mobilni telefon – žene u poslovnim odelima ne bi izašle iz kuće bez mobilnog telefona kao ni bez ameks kartice – i otvori preklopnik. Iza njih, u parku, zalaja pas i neko viknu. Kleju to ne zazvuča kao uzvik sreće, ali kad se okrenu, ugleda samo nekoliko šetača, psa koji kaska s frizbijem u zubima (zar ne bi trebalo da psi u parku

budu na povocu), kilometre suncem obasjanog zelenila i primamljive hladovine: dobro mesto da čovek koji je upravo prodao svoj prvi crtani roman – i njegov nastavak, oboje za neverovatan novčani iznos – sedne i pojede sladoled od čokolade.

Kad se ponovo okrenuo prema kombiju, više nije bilo onih klinaca u vrećastim farmerkama, a žena u poslovnom odelu naručivala je sladoled sa šlagom. Mobilni telefon je ušrafila sebi u uvo. Jedna od devojaka iza nje nosila je na boku mobilni telefon boje metvice. Klej pomisli, kao što bi gotovo uvek pomislio nekim uglom mozga kad bi ugledao neakvu varijaciju ovakvog ponašanja, da obrasci ponašanja koji bi se nekad smatrali skoro nepodnošljivo nepristojnima – čak i za vreme male trgovačke transakcije s nepoznatom osobom poput sladoledžije – postaju deo prihvaćenog svakodnevnog ophođenja.

Ubaci to u Crnog skitača, dušo, rekla bi Šeron. Njena dvojnica koju je nosio u glavi govorila je često i najčešće bi bilo po njenom. To je vredelo i za stvarnu Šeron, bez obzira na njihov odvojeni život. Doduše, to nije važno za razgovore mobilnim telefonom. Naime, Klej nema mobilni telefon.

Mobilni telefon boje metvice odsvira početne note pesmice *Krejni Froga* koje Džoni obožava, iz filma *Policajac s Beverli Hilsa* – zar se ne zove „Axel F“? Klej nije mogao da se seti, verovatno zato što mu nije bilo bitno. Vlasnica mobilnog telefona zguli ga s boka i reče: „Bet?“ Poslušaj, nasmeši se, pa reče devojci u čijem je društvu bila: „To je Bet.“ Sad se i druga devojka primaknu pa obe osluhnuše. Imale su gotovo istovetne čupave frizure (podsećale su Kleja na likove iz subotnjih jutarnjih crtaća, poput onih iz *Powerpuff Girls*) koje su usklađeno lelujale na popodnevnom povetarcu.

„Medi?“, gotovo istovremeno će i poslovna žena. Njena pudlica je sad zamišljeno sedela na kraju povoca (uzica je bila crvena i posuta nečim svetlucavim), zagledana u saobraćaj u Bojlstonovoj. Preko puta, ispred hotela *For sizons*, vratar u smeđoj uniformi – uniforme hotelskih vratarata kao po pravilu su smeđe ili plave – mahao je, verovatno da dozove taksi. Doplovi dupke pun *dak bout*, desantno vozilo iz Drugog svetskog rata, sad preuređeno u turistički autobus. Na kopnu je izgledao visoko i nasukano. Šofer je urlao u svoj megafon o nečemu istorijskom. One dve devojke koje su slušale mobilni telefon boje metvice pogledaše se i nasmešiše nečemu što su slušale, ali se nisu zakikotale.

„Medi? Čuješ li me? Čuješ...“

Poslovna žena podiže ruku kojom je držala povodac i u nepokri-
veno uvo ugura prst koji se završavao dugačkim noktom. Klej se trznu,
u strahu za njenu bubnu opnu. Zamisli kako bi je nacrtao: pas na po-
vocu, poslovno žensko odelo, moderna kratka kosa... i krv koja curi oko
njenog prsta zabodenog u uvo. Zbog *dak bouta* koji je upravo izlazio iz
okvira crteža, i vratara u drugom planu, crtež je nekako dobijao na rea-
lističnosti. Klej je to intuitivno osećao.

„Medi, slabo te čujem! Samo sam htela da ti kažem da sam bila na
feniranju u onom novom... na *feniranju!*... NA...“

Sladoledžija se nagnu iz kombija i pruži ženi sladoled u čašici. Sladoled
se dizao iz čašice u obliku bele planine po čijim su se obroncima sivali
sirupi od čokolade i jagode. Sladoledžija je imao bezizražajno lice koje je
poručivalo da se u životu nagledao svega i svačega. Klej je bio uveren da
i jeste, većinu toga i dvaput. U parku neko vrisnu. Klej ponovo pogleda
preko ramena, uveravajući samog sebe da to mora biti vrisak radosti. U
tri sata po podne, u sunčano popodne u gradskom parku, to *mora* biti
vrisak radosti. Zar ne?

Poslovna žena reče Medi nešto nerazumljivo pa spusti preklopnik
mobilnog telefona uvežbanim trzajem zgloba. Ubaci telefon natrag u
torbicu i ostade tako da stoji, kao da je zaboravila šta radi ili možda i
gde se nalazi.

„Četiri dolara pedeset centi“, reče sladoledžija i dalje strpljivo pruža-
jući sladoled u čašici. Klej je imao vremena da pomisli kako je u ovom
gradu sve jebeno *skupo*. Verovatno je to pomislila i poslovna žena – ba-
rem je Klej tako isprva zaključio – jer na trenutak ona ne učini ništa.
Gledala je u čašicu, humku sladoleda u njoj i klizeći sirup kao da dosad
još nešto tako nije videla.

A zatim se začu još jedan vrisak iz parka, samo ovaj put ne ljudski
već nešto između iznenađenog skičanja i bolnog zavijanja.

Klej se okrenu. Ugleda onog psa koji je malopre kaskao s frizbijem u
zubima. Bio je to poveći pas, možda labrador, Klej nije baš veliki pozna-
valac pasmina, kad treba da nacрта nekog psa, jednostavno pogleda u
knjigu i prekopira ga. Pokraj psa klećao je muškarac u poslovnom odelu i
držao ga oko vrata rvačkim zahvatom. Činilo se – *ma ne može biti istina da
vidim to što vidim*, pomisli Klej – da grize psa za uvo. Pas ponovo zacvili

i pokuša da se iskobelja. Ali čovek u poslovnom odelu držao ga je čvrsto i – zaista – grizao ga za uvo, a potom ga i odgrizao. Pas sad vrisnu skoro ljudski i jato pataka koje je plovilo po obližnjem jezercetu gaćući uzleti.

„*Rast!*“, neko dreknu iza Kleja. Zazvučalo je kao *rast*. Možda je bilo i *hrast* ili *mast*, ali s obzirom na događaje koji su usledili Klej se odlučio za *rast*: nije to uopšte bila reč već neartikulisani zvuk agresije.

On se ponovo okrenu prema sladoledžijskom kombiju: u međuvremenu, poslovna žena se bacila kroz otvor u želji da ščepa sladoledžiju. Uspela je da se dočepa širokih nabora njegove bele kecelje, ali on od zaprepašćenja ustuknu korak, što je bilo dovoljno da joj ne dopadne šaka. Njene visoke potpetice nakratko se odlepiše od pločnika i Klej začu šuštanje tkanine i škripanje dugmeta kad je prednjom stranom sakoa najpre skliznula uz izbočinu tezgje pa niz nju. Ona čašica sladoleda iščeznu. Klej ugleda mrlju sladoleda i sirupa na ženinom levom zglobu i podlaktici kad su njene potpetice ponovo kucnule po pločniku a ona se zateturala savijenih kolena. Onaj nedokučivi, dobro vaspitani, javni izraz na njenom licu – ono što je Klej nazivao klasičnim primerom ulične bezličnosti – zameni izobličeno nabiranje usana zbog čega su joj se oči suzile u proreze a gornji i donji zubi iskezili. Gornja usna potpuno joj se izvrnula pa joj se videlo baršunasto ružičasto meso, intimno poput stidnice. Pudlica istrča na ulicu vukući za sobom svoj crveni povodac s omčom za ruku. Naiđe crna limuzina i pregazi je. U jednom trenutku si oblak paperja, a u sledećem klupko creva.

Jadnica je verovatno već cvilela pred vratima psećeg raja pre nego što je shvatila da je uginula, pomisli Klej. Na neki klinički način shvatao je da je u šoku, ali to nije ni na koji način promenilo dubinu njegovog zaprepašćenja. Blejao je. U jednoj ruci mlitavo mu je visila mapa, u drugoj smeđa papirna kesica.

Negde – zazvučalo je kao iza ugla u Njuberijevoj ulici – nešto grunu.

Iznad ajpod slušalica one dve devojke imale su identične frizure, samo što je vlasnica telefona boje metvice bila plavuša a njena prijateljica brineta: Vila Svetla i Vila Tamna. Vila Svetla baci telefon na pločnik (telefon se smrska), pa uhvati poslovnu ženu oko struka. Klej je pretpostavio (koliko je bio u stanju u tim trenucima bilo šta da pretpostavi) da devojka namerava da onemoguću poslovnu ženu da ponovo nasrne na sladoledžiju ili da izleti na ulicu za svojim psom. Jednim delom mozga

aplaudirao je devojčinoj prisebnosti. Njena prijateljica, Vila Tamna, uzmi-cala je belih ručica čvrsto sklopljenih između grudi, razrogačenih očiju.

Klej spusti mapu i kesicu, svaku na svoju stranu, i načini korak u nameri da pomogne Vili Svetloj. Na drugoj strani ulice – on to ugleda kra-jičkom oka – neki automobil naglo skrenu i jurnu preko pločnika ispred hotela *For sizons* tako da je vratar morao da se navrat-nanos skloni s puta. Iz hotelskog prednjeg dvorišta začu se vriska. Pre nego što je Klej uspeo da priskoči u pomoć Vili Svetloj da savlada poslovnu ženu, Vila Svetla iskezi svoje nesumnjivo jake i mlade zube, brzinom zmije pruži glavu i zdušno zagriže u vrat poslovne žene. Krv šiknu u jakom mlazu. Vila gurnu lice u nju. Izgledalo je kao da se kupa u njoj, a možda je i pije (Klej je bio gotovo uveren da je tako), pa poče da drmusa poslovnu ženu kao krpenu lutku. Poslovna žena bila je viša od devojke, i teža naj-manje dvadeset kilograma, ali ju je devojka tresla tako snažno da se že-nina glava klatila tamo-vamo pa je krv još jače prskala. Devojka podiže svoje krvlju umrljano lice prema modrom oktobarskom nebu i naizgled slavodobitno zaurla.

Luda je, pomisli Klej. Potpuno luda.

Vila Tamna zavapi: „Ko ste vi? Šta se događa?“

Na zvuk prijateljičinog glasa, Vila Svetla munjevito okrenu svoju kr-vavu glavu. Krv joj je kapala s kratkih pramenova nalik bodežima koji su joj padali preko čela. Oči su joj poput belih svetiljki zurile iz krvlju podlivenih duplji.

Vila Tamna pogleda u Kleja razrogačenih očiju. „Ko ste vi?“, ponovi ona... a potom: „Ko sam ja?“

Vila Svetla odbaci poslovnu ženu i ova se skljkoka na pločnik. Iz njene pregrizene žile kucavice još je brizgala krv. Vila Svetla zaskoči devojku s kojom je do pre nekoliko trenutaka druželjubivo delila mobilni telefon.

Klej nije razmišljao. Da jeste, Vila Tamna mogla je imati rupu u vratu baš kao i poslovna žena. Nije ni procenio situaciju. Jednostavno se sa-gnuo malo udesno, uhvatio za vrh svoju kesicu na kojoj je pisalo **dran-gulije** i zamahnuo njome prema potiljku Vile Svetle kad je ova ispru-ženih ruku nasrnula na svoju dotadašnju prijateljicu, pa je na pozadini plavetnog neba njena silueta ličila na čudovište zvano Kolo iz filma *Fan-tomska pretnja*. Promaši li...

Nije promašio, a nije devojku ni samo okrznuo. Svojski je lupio Vilu Svetlu staklenim pritiskačem po glavi. Začu se jedno prigušeno *tup*. Vili Svetloj klonuše ruke, jedna krvava a druga još čista, i ona se svali prijateljici pod noge poput vreće pisama.

„Koji je ovo *đavo*?“, jauknu sladoledžija neverovatno piskutavim glasom. Možda je od šoka počeo da pijuče.

„Ne znam“, reče Klej. Srce mu je tutnjalo. „Brzo mi pomozite. Ova druga će iskrvariti.“

Iza njih, u Njuberijevoj ulici, jasno se začuo šuplji udarac i zveket sudara automobila, a nakon toga krici. Potom se začu još jedna eksplozija, glasnija, potresna, koja kao maljem odalami dan. Iza sladoledžijskog kombija još jedan automobil naglo skrenu preko tri vozne trake Bojlstonove u dvorište hotela, pokosi dva pešaka pa se zapuca u zadnji deo onog prvog automobila koji se bio zaustavio, prednjeg dela prigriječenog u vratima na okretanje. Taj drugi automobil gurnu prvi automobil dublje u vrata od čega se ona iskriviše. Klej nije mogao da vidi je li neko ostao zarobljen u njima – oblaci pare kuljali su iz smrskanog hladnjaka prvog automobila – ali bolni jauci iz senke ukazivali su da je situacija tamo loša. Krajnje loša.

Sladoledžija, koji nije mogao da vidi na tu stranu, naginjao se preko tezge i zurio u Kleja. „Šta se to tamo događa?“

„Ne znam. Dve saobraćajne nesreće. Ima ranjenih. Nema veze. Pomozite mi, čoveče.“ On kleknu pokraj poslovne žene u njenu krv i krhotine mobilnog telefona Vile Svetle. Žena se sad još jedva primetno trzala.

„U Njuberijevoj se nešto dimi“, prokomentariša sladoledžija, ali ne izađe iz sigurnosti svog kombija. „Tamo je nešto grunulo. I to jako. Možda su teroristi.“

Čim je sladoledžija izrekao tu reč, Klej je bio siguran da je u pravu. „Pomozite mi.“

„*KO SAM JA?*“, iznenada vrisnu Vila Tamna.

Klej je potpuno zaboravio na nju. Pogleda je. Ona se donjim delom zgloba najpre zveknue po čelu, a zatim se brzo zavrte, gotovo se podigavši na prste u patikama. Taj prizor podseti Kleja na pesmu koju je pročitao na faksu, za kolegijum iz književnosti – *Okrug njega triput opleti*. Je li to bio Kolridž*? Vila Tamna posrnu, pojuri niz pločnik, pa se zaleti u stub

* Stih iz Kolridžove poeme „Kublaj-kan“.

ulične rasvete. Nije pokušala da ga izbegne, čak ni da podigne ruke. Licem je bubnula u stub, odbila se, zateturala pa ponovila radnju.

„*Prestani!*“, zaurla Klej. Skoči na noge, potrča prema njoj, okliznu se na krv poslovne žene, skoro pade, ponovo potrča, spotakne se o Vilu Svetlu i ponovo skoro pade.

Vila Tamna okrenu se prema njemu. Iz slomljenog nosa slivala joj se krv niz donji deo lica. Na čelu joj se nadimala okomita oteklina poput olujnog oblaka u letnji dan. Jedno oko naherilo joj se u duplji. Ona otvori usta, pokaza krš preostao od nekad verovatno skupog ortodontskog rada i nasmeja mu se. Klej nikad nije zaboravio taj prizor.

A potom Vila Tamna vrišteći odjuri niz pločnik.

Iza Kleja se pokrenuo motor i razglasom pojačani zvončići počеше piskavo da izvode temu iz serije *Ulica Sezam*. Klej se okrenu i ugleda kombi Mister Softija kako se strelovito odlepljuje od pločnika upravo u trenutku kad se na gornjem spratu hotela preko puta ulice smrskao prozor u svetlucavoj kiši stakla a kroz njega se sunovratilo telo. Palo je na pločnik, gde se više-manje rasprsnulo. Ponovo krici iz dvorišta hotela. Krici užasa, krici bola.

„*Ne!*“, dreknu Klej i potrča uz sladoledžijin kombi. „*Ne! Vraćaj se i pomoz mi! Potrebna mi je pomoć, kurvin sine!*“

Nije bilo odgovora od sladoledžije, koji možda i nije čuo Kleja zbog preglasne muzike. Klej se sećao reči te pesmice iz vremena kad nije imao razloga da ne veruje da će njegov brak potrajati doveka. Tad je Džoni gledao *Ulicu Sezam* svakog dana, sedeći u svojoj plavoj stoličici i čvrsto stežući u rukama svoju bebi-šolju. Nešto o tome kako sunčan dan rasteruje oblake.

Neki muškarac u poslovnom odelu istrča iz parka. Dernjao se nesuvislo iz petnih žila. Skutovi odela vijorili su se za njim. Klej ga prepozna po kozjoj bradici od psećeg krzna. Čovek istrča na Bojlstonovu ulicu... Automobili počеше da manevrišu kako ga ne bi pregazili. On pretrča na drugu stranu, neprestano urlajući i mlatarajući rukama prema nebu. Iščeknu u senkama hotelske nadstrešnice i izgubi se iz vida, ali mu sigurno ni tamo đavo nije dao mira jer se odatle istog trenutka začu sveži rafal krikova.

Klej odusta od potere za sladoledžijinim kombijem. Osta da stoji jedne noge na pločniku a druge na odvodnom kanalu kraj njega. Gledao

je kako kombi naglo skreće u srednju traku Bojlstonove ulice. Klej je upravo nameravao da se ponovo posveti umirućoj ženi i onesveščenoj devojci kad se pojavi još jedan *dak bout*, samo što ovaj nije polako plovio ulicom nego strelovito jurio i ludački se zanosio sleva nadesno. Neke putnike bacao je tamo-amo i oni su urlali – *preklinjali* – šoferu da stane. Drugi su se samo grčevito držali za metalne prečke koje su se protezale duž otvorenih bočnih strana te grdosije koja je jurila niz Bojlstonovu suprotnim smerom.

Neki muškarac u gornjem delu trenerke zaskoči vozača s leđa, no Klej kroz primitivni razglas tog turističkog vozila začu još jedan od onih neartikulisanih povika; vozač snažno slegnu ramenima i zbací turistu s leđa. Ovaj put Klej ne začu „*Rast!*“, već nešto grlenije, nešto što je zazvučalo poput „*Glah!*“. A onda vozač *dak bouta* ugleda sladoledžijin kombi – Klej je bio uveren u to – i promeni pravac kretanja, hotimice ciljajući u njega.

„*O, Isuse, molim te ne!*“, zavapi žena koja je sedela u prednjem delu tog turističkog plovila. Dok je ono smanjivalo razdaljinu između sebe i šest puta manjeg zveketavog sladoledžijskog kombija, Klej se živo seti kako je na televiziji gledao pobjednički mimohod one godine kad je ekipa Red soksá postala svetski prvák u bejzbolu. Igrači su se polako vozili u povorci tih istih vozila i mahali oduševljenoj gomili na hladnoj jesenjoj kišici.

„*Bože svemogući, molim te ne!*“, ponovo vrisnu ona žena, a pored Kleja neki muškarac reče, gotovo blago: „*Isuse Hriste.*“

Dak bout udari u sladoledžijski kombi i kombi se prevrnu na bok poput dečje igračke. Njegov razglas nastavi da cvili muzičku temu iz *Ulice Sezam*. Kombi otkliza nazad prema parku, od trenja prskajući kišu varnica. Dve žene koje su sve to gledale uhvatiše se za ruke i potrčāše da mu se pomere s puta, i on ih promāši za dlaku. Kombi odskoči na pločnik, nakratko se vinu u vazduh, udari u ogradu od kovanog gvožđa koja je opasavala park, pa se smiri. Muzika dvaput štucnu i umuknu.

Onaj ludak za upravljāčem *dak bouta* izgubio je za to vreme i ono malo kontrole koju je možda imao nad svojim vozilom. Skrenu nazad preko Bojlstonove ulice sa svojim teretom prestravljenih putnika koji su vrištali i grčevito se držali za otvorene strane vozila, pa na suprotnoj strani i pedesetak metara niže od mesta gde je kombi Mister Softija odguslao svoje, zajaha pločnik i zaleti se u niski cigleni zaštitni zid ispred izloga salona finog nameštaja *Sitilajts*. Izlog se smrska uz neskladan tresak. Široka

krma *dak bouta* (na njoj je ružičastim slovima pisalo *Gospodarica luke*) podignu se nekih dva metra u vazduh. Sila inercije želela je da se ta gegava grdosija prevrne, ali njena masa to nije dopuštala. Vozilo se smiri na pločniku, njuške zarivene u raštrkane trosede i skupe naslonjače, ali tek nakon što je najmanje deset ljudi netragom bilo izbačeno iz svojih sedišta.

Iz salona nameštaja oglasi se protivprovalni alarm.

„Isuse Hriste“, ponovi onaj blagi glas negde pored Klejovog desnog lakta. Klej se okrenu na tu stranu i ugleda niskog, proćelavog tamnokosog muškarca, crne brčice i naočari zlatnih okvira. „Šta se događa?“

„Ne znam“, reče Klej. Pričanje je predstavljalo napor. Ogroman. Kao da mora da gura reči iz sebe, pomisli on. Verovatno zbog šoka. Na drugoj strani ulice ljudi su trčali, neki što dalje od hotela, a neki od nasukanog *dak bouta*. Jedan od onih koji je bežao od *dak bouta* sudari se s čovekom izbeglim iz hotela i obojica se skljokaše na pločnik. Klej je imao toliko vremena da se upita je li poludeo i halucinira u neakvoj ludnici. Možda u Juniper Hilu u Augusti, između dve injekcije *torazina*. „Sladoludžija je rekao da su možda teroristi.“

„Ne vidim naoružane ljude“, reče onaj niski muškarac s brčićima. „Ni ljude opasane bombama.“

Nije ih video ni Klej, ali jeste video svoju kesicu s **drangulijama** i mapu s radovima na pločniku te da je krv (i to koliko krvi, pomisli on) iz pregrizenog vrata poslovne žene stigla nadomak njegove mape. U njoj su bili svi njegovi crteži za *Crnog skitača* osim možda njih desetak, i njegov se mozak uspaničeno usredsredi na mapu... Klej krenu nazad brzim korakom, a onaj čovečuljak u korak s njim. Kad se u hotelu oglosio drugi protivprovalni alarm (odnosno *nekakav* alarm) i svojim se promuklim njakanjem pridružio zvečanju alarma salona nameštaja, čovečuljak poskoči.

„To je hotel“, reče Klej.

„Znam, samo što... o moj *bože*.“ Ugledao je poslovnu ženu koja je sad ležala u jezercetu čarobne supstance koja je podmazivala sve njene točkice do pre koliko? Četiri minuta? Samo dva?

„Mrtva je“, reče mu Klej. „Barem sam prilično siguran u to. Ona devojka...“ On pokaza na Vilu Svetlu. „Njeno delo. Učinila je to zubima.“

„Šalite se.“

„Kako bih voleo da se šalim.“